

tetel enese üle võimust võtta — suru nad maha, Priido, ega see hea ei ole, kui viha ja waen inimese südames aset võtavad, ma ütlen sulle seda veel lord. „Minu pärast on lättemašmine. Mina tahan lätte mašta, ütleb Šššand“ — eks ja loe nõnda piibliš! —

„Ja, film filma eest, hammas hamba eest,“ seisab ta piibliš. Eht arvad sa, naene, et mina seda peafelmi veel pean õnnistama, kes mind minu pärandusest ja majast välja ajab? Mine woodisse, naene, ja jätta mind minu viha lätte.“ — Nende sõnadega lükkas talupoeg oma naese lambrišse ja pani ušse tagant kinni, astus atna juure ja wahtis välja õue. Kui viha oli üle läinud, tuliwad temale pehmemad ja paremad mõtted päha. Ta mõtles oma nooreea peale, kuidas ta lapsepõlves oma nelja õe leškel, truu wanemate kaitsemise al üles kaswas. Mõnigi raske tund elust tuli temale meele: wiljaäpardus, loomade kaff — aga maja ja õuu jäiwad ifša veel puutumata. Koffu hoides mõis ifša veel elada. Siis suriwad wanemad, õed läšiwad mehele, neile pidi nende osa välja mašetama. Priido pidi ühe summa teise järele mõlgu võtma. Ta oleš wõinud omale rikka naese võtta ja aš oleš forras olnud, aga ta armastas waestlast Justinat, selle kofis ta enesele, lootes, et tubli naese kaasaitamisel eht jõuab läbi lüüa, kuid asjata oli kofit tema lootus! Kõige wanem laps oli nõrk taimelene: kafe aasta joofful, mis laps elas, ei lahtunud aršit palju majast, ja ta aptegirehšnung tahtis mašta. Kolmanda lapse sündimise järele oli Justine laua raskete haige ja mitu wiljaäpardust järgimõdda tuli veel suure. Seda kofit oleš tema oma ušindusega ja kofsuboidlifu elamisega jõuudnud ära kannatada ja ei oleš veel kinni jäänud, kui mitte tige naaber oma wale lahtusega Priido Eppler'ile oma abi ei oleš laela ajanud. Liig hilja märkas Priido, misugused mõtted tige dal ja kelmil naabril tema maja kofhta oliwad. Tema oli juba ammu kadeda filmaga Priido pärandust wahtinud ja soowis seda omale, sest et see tema krunni kofwal oli ja temale wäga sündis. Sellest sai Priido alles siis aru, kui tema pärandusest ja warandusest midagi enam tema oma ei olnud. Ja nüüd alles näitas ennast lahte naaber teisest küljest; ta nõuudis halastama kofit tagašit, mis tema Priidole oli laenanud. Priido Eppler pidi kofige armsamad tülid ohwerdama ja homme enne walget oma perega majast lahtuma ja liigi-

dal olemasse mõisasse päiwilšseš minema. Tema mõis weel Jumalat tänada, et ta mitte lohata ei jäänud ja omale auusa tööga tohtis leiba teenida. Kui keegi aastate laupa peremeeš olnud ja forraga teišt peab teenima ja

Piiwimaa kindrassuperintendent Gustav Oehr.

se da weel kelmil naabri pärast, — oh Jumal! Wiha ajas kofit paremad tundmused südamest, ja Eppler näitas jälle rufikat naabri maja poole. Siis istus ta maha tooli peale ja lahtsus, pea lae peale toetatud, natuke puhata. Ta oli hirmsaste wäsinud, asjata lahtsus ta tuffuda. Tema kargas ätišelt üles ja läks õune, kus kofisugu põlluriistad